

PRÆDIKEN

Salme 23 er denne søndags gammeltestamentlige tekst, og det er måske nogle af de mest kendte og elskede ord i Bibelen.

Det er ord, man får lyst til at lære udenad; det er ord, der som Fadervor, har en stille kraft og styrke.

*Herren er min hyrde, jeg lider ingen nød,
han lader mig ligge i grønne enge, han leder mig til det stille vand.
Han giver mig kraft på ny, han leder mig ad rette stier for sit navns skyld.
Selv om jeg går i mørkets dal, frygter jeg intet ondt, for du er hos mig,
din stok og din stav er min trøst.
Du dækker bord for mig for øjnene af mine fjender.
Du salver mit hoved med olie, mit bæger er fyldt til overflod.
Godhed og troskab følger mig, så længe jeg lever,
og jeg skal bo i Herrens hus alle mine dage.*

I dag, når jeg læser ordene, som de står her, savner jeg den gamle oversættelse. Det gør jeg ikke, fordi jeg som sådan er modstander af nye oversættelser, men fordi der nogle gange er ord, der bliver mejslet ind i vores hukommelse, så det bliver svært at glemme dem helt, når nyt kommer til.

I dag læser jeg ordene til salme 23, og for mit indre øre retter jeg straks første linje til:

Herren er min hyrde, mig skal intet fattes,

På samme måde lyder ordene *kvæger min sjæl, og dødsskyggens dal* mens jeg læser, det der stadig er smukke ord, også som de lyder i dag.

.....

For tiden kan den her optagethed af det ene eller det andet ord virke næsten meningsløs!

Det er det måske også, når vi sammenligner det med den verden, der lige nu er præget af sygdom, død, usikkerhed, arbejdsløshed og økonomisk krisestemning.

Men der er også sådan en håbløshed forbundet med at se nyhederne og tænke:
Men hvad kan jeg stille op overfor alle de problemer?

Og der er næsten endnu større håbløshed i at se ind i sig selv og tænke: at alt det man går og pusler med bliver meningsløst, når det bliver sat i perspektiv af det, der er så meget værre omkring en.

Samtidig kan ingen af os holde til at være i alarmberedskab og krisestemning konstant, vi har også brug for at skabe en slags orden og normalitet omkring os, selv i den tid, vi er i lige nu.

....

I dag er jeg glad for, at det ikke er mit lod at beslutte eller mene noget om, hvem af os, der først får lov til at åbne igen.

Om det er caféerne eller biblioteket? Kirkerne eller storcentrene, efterskolerne eller svømmehallerne?

Jeg er glad for, at jeg ikke skal forsøge at lægge en plan for en fremtid, der har så mange variabler, at selv det mindste fejltrin kan koste os alle sammen dyrt.

I dag har jeg lyst til at sige:

Tak for at der er nogen, der tør vove pelsen og sige, hvad de tror er det bedste på mine og på alles vegne.

Det fortæller måske noget om mig, og måske fortæller det endda noget om mange af os. For er det ikke sådan, at når situationen ser håbløs ud, og når vi føler os magtesløse og ubetydelige, så drømmer vi om at blive taget i hånden og blive fortalt, at alting nok skal gå, og at der er en vej igennem mørket?

Som verden ser ud lige nu, hvor der er så mange spørgsmål og overvejelser om, hvad vi skal gøre, og hvor vi skal bevæge os hen. Så lyder salmens ord som en lise for sjælen.

han lader mig ligge i grønne enge, han leder mig til det stille vand.

Han giver mig kraft på ny, han leder mig ad rette stier for sit navns skyld.

Ordene minder os om, at der stadig er eviggyldige svar til vores rådighed, selv i en tid, vi ikke kender eller forstår.

De minder os om: at selv *i dødsskyggens dal* er der trøst at finde, om vi så hører ordene i ny eller gammel oversættelse.

Måske kan vi endda tillade os at sige, at vi næsten har pligt til, at gøre og tænke de ting, der lige nu virker overflødige, fordi der findes nogen, der forsøger at finde en vej frem, netop for at sådan en som mig kan fortsætte med mit helt almindelige og i den store sammenhæng ubetydelige liv og gøremål.

*Herren er min hyrde, mig skal intet fattes,
han lader mig ligge på grønne vange.
Til hvilens vande leder han mig,
han kvæger min sjæl,
han fører mig ad rette veje for sit navns skyld.
Skal jeg end vandre i dødsskyggens dal,
jeg frygter ej ondt;
thi du er med mig, din kæp og din stav er min trøst.
I mine fjenders påsyn dækker du bord for mig,
du salver mit hoved med olie, mit bæger flyder over.
Kun godhed og miskundhed følger mig alle mine dage,
og i Herrens hus skal jeg bo gennem lange tider.
Amen.*